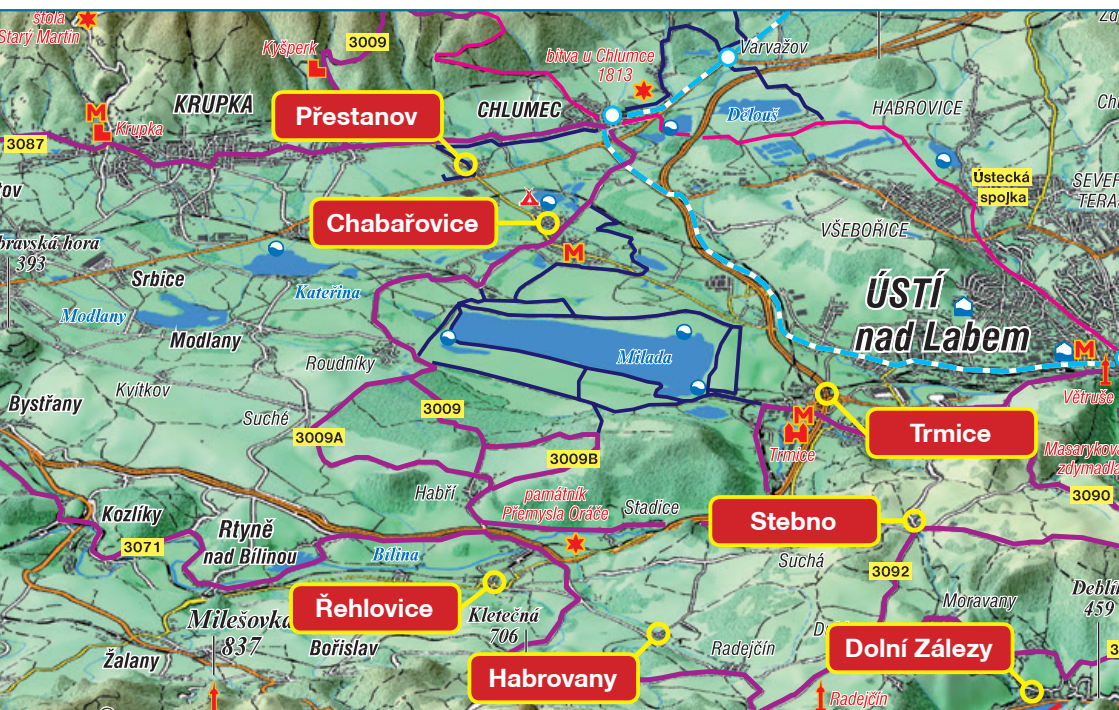

Obce Mikroregionu Milada

DOLNÍ ZÁLEZLY

HABROVANY

CHABAŘOVICE

PŘESTANOV

ŘEHOVICE

STEBNO

TRMICE

Mikroregion Milada

je dobrovolným svazkem sedmi obcí: Dolní Zálezly, Stebno, Chabařovice, Habrovany, Trmice, Přestanov a Řehlovice.

Jeho území propojuje geograficky odlišné, avšak z hlediska turistiky a cestovního ruchu významné krajiny, a to východní hřeben Krušných hor s navazujícím západním okrajem Labských pískovců a České středohoří.

Z tohoto hlediska je území Mikroregionu Milada perspektivním územím nejen příměstské rekreace a rehabilitace a současně východiskem i cílem širších možností turistických a rekreačních přílehlých aglomerací i dopravně dobře dostupného Saska.

Návštěvníci Mikroregionu Milada mohou v létě využít širokou síť cyklistických a turistických tras.

Velmi zajímavým cílem turistů je v poslední době Jezero Milada, které je přístupné pro cyklisty a i pěší turisty.

Milovníky kultury potěší řada památek a pestrá historie celé oblasti. Po celý rok se v jednotlivých obcích konají nejrozdůrnější kulturní a společenské akce.

Svazek obcí, původně pod názvem Mikroregion Trmice, vznikl již v roce 2001.

Předmětem spolupráce svazku obcí je především vytváření společné dlouhodobé rozvojové strategie v oblastech samostatného působení obcí, zvláště v podpoře rozvoje a restrukturalizace místní ekonomiky, ochraně a zlepšování životního prostředí a obnově a rozvoji kulturních a historických tradic a hodnot včetně podpory činnosti nevládních neziskových organizací a spolupráce s nimi.

www.mikroregion-milada.cz

Dolní Zálezly

Obec Dolní Zálezly se nachází na levém břehu řeky Labe, deset kilometrů od Ústí nad Labem směrem na Lovosice. První zmínka o obci je z roku 1057 z dob vlády knížete Spytihněva II., který se o Zálezlech zmiňuje v kapitule litoměřické.

Obec pro svoji polohu, kdy ji sluneční paprsky zahřívají celý den, byla nazývána slunečními lázněmi s průměrnou roční teplotou 14,5°C. Na svazích nad obcí se především pěstovalo víno a ovoce. Ovoce se na lodích odváželo na prodej

až do Německa. V některých starších domech z 19. a 20. století jsou ještě zachovány klenuté kamenné sklepy pro skladování vína a ovoce. Mezi světovými válkami, až do 50 let, byla obec vyhlášena turistickou destinací. O víkendech

zde dokonce přistávaly kolesové parníky z Německa, které přivážely na víkendy turisty. Obec byla na turismus připravena. Bylo zde veliké přírodní koupaliště se zázemím a cukrárna s kavárnou.

V obci se nacházelo jedno pekařství, dvě masny, dva obchody a třináct restaurací. Některé restaurace a soukromé objekty poskytovaly ubytovací kapacity. Od roku 1949 až do šedesátých let minulého století se

zde pořádaly meruňkové slavnosti, později slavnosti květů. Obec sužovaly skoro s pravidelností povodně. Největší byla

v roce 2002, kdy řeka Labe vystoupila ze svého koryta a dosáhla výšky 11,54 m, o 1,1 m vyšší než druhá největší v roce 1890. Labe zaplavilo 34 domů. Znamky po povodni jsou patrné na nemovitostech ještě dnes.

Památkovým objektem v obci je barokní kaple sv. Anny z roku 1780, která se nachází na návsi. Před kaplí je umístěna zvonička takzvaný vidlák.

Z bezpečnostních důvodů byla z kaple do Muzea města Ústí nad Labem odvezena vyřezávaná soška svaté Anny Samotřetí z druhé poloviny 15. století,

a byla nahrazena fotokopíí v původní velikosti.

V lesoparku na podstavci je socha sv. Jana Nepomuckého z roku 1719. Za zmínku též stojí budova železniční stanice v Zálezlech, která je jedinou zachovanou nádražní budovou na trati Praha – Drážďany. Budova postavená roku 1850 je chráněna památkovým úřadem.

V současné době se zastupitelstvo snaží, i díky dotacím, zlepšit podmínky pro život v obci. Na všech místních komunikacích je položen asfaltový koberec, je připravena výstavba čističky odpadních vod. Obec do ní bude napojena v Sebzuzíně vedením pod řekou Labe. Během roku 2018 proběhla kompletní rekonstrukce kulturního domu, který je zázemím nejen pro společenské akce, ale pro veškeré komunitní aktivity oby-

vatel. Připravuje se výstavba dalších rodinných domů. Jsou zde dva víceúčelové kurty s antukou, umělým povrchem a dětské hřiště. V turistické oblasti jsou vybudovány cyklostezky i cyklotrasy směrem do Ústí nad Labem, Chvalova

a Dubic, kde se dá navštívit Mlynářův kámen s křížkem nebo dubický kostelík s překrásnou vyhlídkou na údolí Labe.

V obci je příjemná restaurace U Matzků, zavedený přívoz pro kolaře i turisty do Církvic s pravidelnými jízdami od začátku června až do konce září. Zároveň zde v turistické sezóně staví pravidelná lodní linka Dopravy Ústeckého kraje. Za zmínku stojí návštěva vodopádu na nově kaskádovitě opraveném potoce

Moravanka, znělcové skály s kamennými slunci, a památný dub, jehož stáří se odhaduje až na 350 let.

Díky čistému ovzduší a přírodním krásám Českého středohoří je nad obcí postaveno 280 soukromých chat.

Habrovany

Obec Habrovany tvoří jedno katastrální území, ležící v nadmořské výšce 238m n.m.. Přísluší ke kraji Ústeckému, nachází se v okrese Ústí nad Labem, od nějž je vzdálena 10km jižním směrem. Nachází se v chráněné krajinné oblasti Českého Středoohoří a je součástí mikroregionu „Milada“.

Místní krajina je stvořena pro nádherné rodinné výlety s dětmi, a to ve všech ročních obdobích. Cesta vás zavede až k romantické vyhlídkové terase Dubičky, odkud se naskýtá jedinečný výhled

na labské údolí a bránu Čech, Porta Bohemica.

Bydlí zde 218 stálých obyvatel, 173 dospělých - z toho 85 mužů a 89 žen,

10 dětí ve věku 15-18 let a 35 dětí do 15 let věku. Průměrný věk obyvatel je 39,6 roků.

V obci se nachází jedna přírodní a jedna uměle vybudovaná vodní plocha. Obě plochy jsou v soukromém vlastnictví. Katastrálním územím protéká Radejčínský potok.

Ve středu vsi je barokní čtvercová stavba, kaple Panny Marie z roku 1840 s půlkruhovým závěrem. Na nízké kuželové

střeše je umístěna polygonální dřevěná zvonička s cibulkou a nad obloukovým vchodem je vytažena oblouková římsa se štukovým křížem. Vnitřek je sklenut valenou klenbou.

Trochu z historie obce...

Ves byla v letech 1341-83 součástí panství Krupka. Leží na Radejčínském potoce a byla vsí dělenou, kdy část v roce 1512 patřila k panství Teplice. Král Vladislav roku 1512 potvrdil držbu teplického

panství Janovi a Bernartovi z Valdštejna. V roce 1537 prodal Adam Lev z Rožmitálu majetek Šimonovi Třeštíkovvi z Hyršova, ten potom postoupil celé panství Volfu z Vřesovic a na Teplicích. Od roku 1542 část děleného majetku patřila k statku Malhostice. Od r. 1586 náležela první část Habrovan k Dobkovicím, které byly ve vlastnictví Kašpara staršího Belvice z Nostic, který pak svoji část prodal společně se Suchou v roce 1610 Janovi Mikulášovi z Hochhauzu, který je spojil s panstvím Hliňany. Druhá část patřila v r. 1592 Bedřichovi z Bílé, jemuž patřily Ře-

hlovice (byl však popraven v roce 1621 v Praze a jeho část koupil v r. 1622 Mikuláš Hochhauzer z Hliňan). Někdy v této době zde vznikla i tvrz, která na konci 17. stol. zanikla. V roce 1804 byl vrchnostenský dvůr rozdělen a vzniklo 14 nových statků. Po r. 1904 byl Pelikánův mlýn na křižovatce staré zemské silnice Hliňany-Žim převeden do správy vsi Stadice. Při mlýně stály tři domy, zvané Ruská víska (po bitvě v roce 1813 se zde usadili Rusové). Pod vsí stál Vančurův mlýn. V roce 1990 byla součástí obce Řehlovice a v roce 1992 získala svou samostatnost.

Chabařovice

Město Chabařovice prošlo v minulosti tak neobvyklým a v určité době dynamickým vývojem, který nemá na Ústecku srovnání. Původně klidná zemědělská obec, čítající kolem tisícovky obyvatel se ve velmi krátké době přeplnila na sedmtisícovou. Stálo za tím uhlí. Po vynálezu parního stroje se tato energetická surovina stala téměř všemocnou...

Velké zásoby uhlí ležící pod městem a v jeho okolí prakticky rozjely průmysl celého Ústecka. A to i za pomoci cizího

kapitálu. Ve městě se usídlily filiálky prestižních bankovních domů, jakými byla např. Dresdner bank, ale i Agrobanka.

Přišel sem i velmi kvalitní personál, především technický, vyškolený prestižní Freibergskou univerzitou. I v Chabařovicích byla poté z podnětu ministerstva zřízena odborná technická škola. Ve městě začaly působit instituce okresního formátu včetně soudu, pro který byla zvlášť vystavěna budova naproti radnici.

Město mělo dva kostely a několik kapliček. Život zde pulzoval velmi zešíroka i díky desítkám hospod, které zde rostly jako houby po dešti. Ke konci této slavné éry v době nedávno minulé již měly kostely

na pultech připravenou partituru k rozehraní městského umíráčku. Naštěstí se tak nestalo. Ale od počátku. Město Chabařovice má dnes s místní částí Roudníky celkem 2500 obyvatel. Roz-

prostírá se na rovině, kde největší „horou“ je nedávno rekultivovaná skládka Chemičky. Zato má přebytek vodních ploch, které ovlivňují místní mikroklima. Kromě rybochovného zařízení s koupalištěm,

mají všechny ostatní původ v důlní činnosti. Posledním případem je nedávno zatopená zbytková jáma Lomu Chabařovice s názvem Jezero Milada, rozlohou

srovnatelná s Máchovým. Kromě Lužické cesty městem neprocházela žádná významná komunikace, proto na rozdíl od sousedních Třmic či Chlumce zde ne vzniklo hradiště ani zámek. To mělo vliv

na správní uspořádání města, které jednou patřilo pod hrad Bílinu, také Osek, ale i Chlumec. V době nedávné byly dokonce vedeny snahy o připojení Chabařovic k Ústí n/L. Město za dobu své

existence několikrát změnilo svůj název a má v pořadí již druhý městský znak. Válečné konflikty zde připomíná několik pomníků včetně těch z doby husitské

i napoleonské. Nejvýrazněji se do osudu města zapsala válka poslední, po níž bylo obyvatelstvo hlásící se k německé národnosti, a těch byla většina, odsunuto.

Pro existenci města byla pak rozhodující změna společenských poměrů, kdy po roce 1989 byla vystavena stopka rozvojovému Lomu Chabařovice. Původně „začmoudlé“, stavební uzávěrou poznamenané

město, se začalo výrazně měnit. Dobře vedenou komunální politikou, včetně výhodně stanovených stavebních podmínek se zastavil úbytek obyvatel města,

které se začalo rozrůstat. Vznikly nové obytné čtvrti, dětská hřiště. Velmi citlivě byl zrekonstruován historický kulturní dům Zátíší. Velkou tradici zde má sport, provozovaný na kvalitních sportovištích. Město má i dobrou nabídku k oddechu. Nové či obnovené parky, lesoparky, kulturní vyžití, koupaliště, a dokonce i nové jezero Milada, jehož potenciál teprve čeká na široké využití. Výhodná je i poloha města na rozhraní okresů mezi městy Ústí nad Labem a Teplicemi.

**Chabařovice se staly městem rozvojovým, perspektivním,
kde se dá určitě plnohodnotně žít.**

Přestanov

Obec Přestanov leží v malebném kraji na pomezí Chráněné krajinné oblasti České středohoří a Krušných hor, mezi statutárními městy Ústí nad Labem a Teplice.

První zmínky o obci pocházejí z roku 1348. Původně náležela k hradu Mos-tu a kolem roku 1543 přešla do držení bratrů Kelblů z Geisingu. K chlumecké-

mu panství byla tehdejší ves připojena postupně, v roce 1587 první polovina a v roce 1602 její zbývající část. Po napoleonské bitvě v roce 1813 bylo nut-

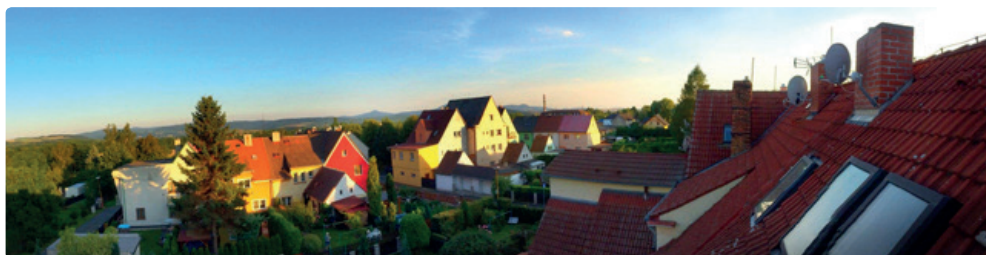

né ji celou znovu vystavět (zbylo jen č. p. 29). V roce 1925 zde ministerstvo veřejných prací z uhelného fondu vybu- dovalo 30 domů hornické kolonie, kde bylo po dokončení stavby v 55 bytech ubytováno 278 horníků s rodinami. Od roku 1980 byl Přestanov místní částí obce Chabařovice, posléze v roce 1990 byl přidělen k obci Chlumec. 1. 1. 1993 získala obec Přestanov svoji úplnou sa- mostatnost.

Obec Přestanov je známá především

pro svoji spojitost s napoleonskou bit- vou u Chlumce. Ve dnech 29. a 30. srpna 1813 bylo v bitvě spojeneckých armád Rakouska, Pruska a Ruska na území Chlumce a Přestanova poraženo Napo- leonovo vojsko, vedené generálem Do- minikem René Vandammem. Mohutné boje do dnešního dne připomíná pře- de- vším dvojice pomníků – Ruský pomník, odhalený v roce 1837 a nacházející se za obcí u hlavní silnice směrem na Tepli- ce a Francouzský pomník, ležící u křižo- vatky silnic mezi Stradovem a Krupkou.

Smutnou vzpomínkou je rovněž hromadný hrob, umístěný v lesíku za Ruským památníkem, v němž jsou pochovány ostatky téměř 10 000 padlých vojáků.

K dalším turistickým zajímavostem patří kaple sv. Antonína Paduánského, umístěná ve středu obce. Pochází z roku 1855 a byla zasvěcena právě sv. Antonínu Paduánskému jako patronu přestanovských horníků. Boho-

služby se zde konají příležitostně. Objekt je státem chráněnou kulturní památkou.

Poblíž Francouzského pomníku, v místech nejtěžších bojů bitvy u Chlumce, se nachází Juchtová kaple vystavěná v roce 1813, která je rovněž státem chráněnou kulturní památkou.

Přestanov je díky své historii i popatroze často vyhledáván turisty. Blízkost

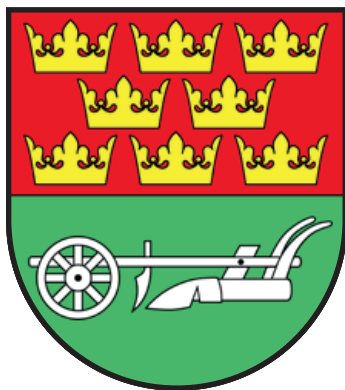

vodní nádrže Milada, lesy protkané stezkami i lanová dráha na Komáří vížku patří k jeho přednostem. Obec však netěží pouze z historického odkazu, ale v současné době vzkvétá díky rozvíjející

se výstavbě rodinných domů a investic vedení obce do sportovní, kulturní a sociální oblasti. K 1. 1. 2018 zde žilo 396 obyvatel.

Řehlovice

Ves Řehlovice leží v údolí řeky Bíliny, na křižovatce dvou starých obchodních cest: Srbské - z Prahy přes Lovosice, Velemín, Řehlovice, Chabařovice a dále přes hraniční hory do Německa a cesty Bílinské - do Ústí nad Labem. První historická zmínka je z roku 1328. Vesnice vznikla spojením dvou osad, Řehlovic a Šachova. Odtud německý název Tschochou, později Großtschochau. Původní okrouhlice, tj. osídlení kolem kruhové návsi, se později rozrostlo o řadovou výstavbu podél výpado-vých cest.

Vlastníci

Na počátku 14. století byla ves lénem pražského arcibiskupství. Před rokem 1366 tu však již seděl první známý majitel vsi s tvrzí Rydkěř, jehož synové uváděli za jménem ze Skalky (tj. hrádek ve Vlastislavi u Lovosic). V 15. století vlastnili Řehlovice pánové ze Sulevic a Řehlovic, od r. 1468 bratři Jan a Pavel Knieže. Oba stáli věrně na straně Jiříka z Poděbrad.

Začátkem 16. století zde vládl Alexander z Leisneka, a ten městečko s tvrzí prodal r. 1528 rytíři Jetřichu z Bílé. Roku 1587 došlo k dědickému dělení majetku: bratři Hendrych a Jáchym získávají Malhostice s poplužním dvorem, Rtyní

a Brozánky. Bratři Bedřich, Adolf a Jiřík zůstávají v městečku Řehlovicích (označení městečko je běžně uváděno v podrobné dědické smlouvě). Náleží jim stará a nová tvrz, poplužní dvůr, ves Zálezly, Chvalov, řehlovický pivovar a několik poddaných ze Žímu, Radejčína, Brozánek a Zálužan.

Posléze vlastnil Řehlovice rytíř Bedřich sám. Byl to učený a odvážný muž, horlivý protestant. Roku 1618 se stal jedním ze třiceti direktorů země české a za aktivní účast ve stavovském povstání byl jedním z 27 českých pánů sřatých 21. 6. 1621 na Staroměstském náměstí. Majetek byl zkonfiskován, poz-

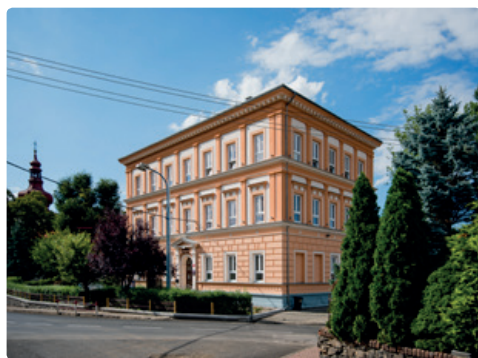
ději však restituován a vydán dědicům. Ti panství r. 1628 prodali za 19 311 kop a 64 grošů hraběti Oto Nosticovi. Sami pro víru opustili vlast a odešli do sousedního Saska. O rok později při-koupila nová vrchnost i sousední Hliňany, kam byla správa spojených panství přenesena. V polovině 17. století dostavěli Nosticové v Hliňanech barokní zámek. Řehlovická tvrz přestala plnit obytnou funkci a sloužila jen hospodářským účelům. Chátrala a byla r. 1719 zbourána.

Budova obecního úřadu dříve sloužila jako škola, v době svého dokončení (r. 1884) ovšem zcela německá. Až

v roce 1920 byla jedna třída vyčleněna pro české žáky. Pro posílení vlastenectví české menšiny byla v roce 1934 posta-

vena česká škola (čp. 100), která svému účelu slouží doposud.

Ztráta městských práv

Řehlovice byly v 17. století trhovým městečkem i s právem hrdelním, jak svědčí pomístní jméno Na šibenici. Avšak r. 1664 Nosticové převedli právo trhové na Třmice, které od té doby zaznamenávají výrazný vzestup. V Hliňanech vrchnost pobývala většinou jen v létě, vybudovala si totiž honosný palác na Malé Straně v Praze. Přesto byl zámeček

v 18. století rozšířen o další budovy a oranžerii. Za sedmileté války se stal hlavním stanem velitele pruských vojsk. Roku 1778 zámeček v Hlíňanech navštívil i císař Josef II.

Pomník Přemysla Oráče

Známým historickým činem Ervína Nosyce bylo postavení pomníku Přemysla Oráče na Královském poli u Stadic r. 1841. Pomník byl od počátku chápán jako symbol a oslava zemědělství, nikoliv jako národnostní projev k oslavě české panovnické dynastie Přemyslovců. Proto byl i německými obyvateli, kteří tvořili v kraji výraznou většinu (například sousední Stadice, bájné rodiště Přemyslovo, byly v 19. století zcela německé), dobře přijat.

S posilováním české menšiny se měnilo i nazírání na památník a ten byl chápán jako atribut české státnosti. V době první republiky se zde konala shromáždění české menšiny, která navštěvovali i ministři vlády. Po válce zde byly předávány první dekrety v republice na půdě nových osídlencům.

V roce 1962 bylo Královské pole i s pomníkem prohlášeno národní kulturní pa-

mátkou. Od roku 2005 je zde Krajskou agrární komorou a obcí Řehlovice pořádáno na Přemysla (16. května) setkání zemědělců a studentů zemědělských a lesnických škol.

Místní část Dubice

První zmínka o obci je z roku 1344. Nejvýznamnější stavbou je známý dubický kostelík sv. Barbory. Původně tu stála gotická kaple z poloviny 14. století náležející ke stebenskému kostelu. Byla to rodinná kaple rodu Sršů z Dubic zasvěcená Panně Marii. Kostelík, který byl toho času velmi zpustošen, nechal znovu vystavět a přestavět.

Kostel má od roku 1595 zvon s českým nápisem. Ze 17. století pochází i socha sv. Barbory. Začátkem třicetileté války byl kostelík těžce poškozen. Obnovení stavby v barokním slohu se uskutečnilo v letech 1634-41. Z původní stavby se udržel pozdně gotický presbytář s křížovou klenbou. Hlavní oltář je barokní. Dnešní podobu kostelík získal po požáru v roce 1820.

Od kostelíka, kde se nachází penzion U sv. Barbory, je krásný výhled na labské údolí s Portou Bohemicou.

K obci Řehlovice patří ještě kromě Dubic a Stadic další místní části. A to Brozánky

s kostelem sv. Václava, Habří s kapličkou sv. Jana Nepomuckého, již zmíněné Hlíňany, Moravany a Radejčín. Zde stojí za zmínku statek, který vlastnila rodina Schichtů.

Celá obec se rozkládá na šesti katastrálních územích s celkovou plochou 27,96 km². Žije zde 1 400 obyvatel (31. 12. 2017).

Stebno

Samosprávnou obec Stebno dnes tvoří pět místních částí: Chvalov, Milbohov, Podlešín, Stebno a Suchá.

Stebno

Obec, založená při Srbské cestě kolem roku 1000, zmíněná s kostelem v r. 1352. Po r. 1360 zde byl při panském dvoře připomínán církevní patron Zdeněk Syrso z Dubic. Do roku 1405 náležela bratřím Rydkěřům a Erhardům se Sulevic, od r. 1542

bratřím z Miliny v Dolních Trmčicích, až do počátku 17. století. Ves vypálila v roce 1757 pruská vojska, opět vyhořela v letech 1801, 1832 a 1833. V r. 1850 k ní patřila část Milbohov, v dalších letech Podlešín a Suchá, a od r. 1973 Chvalov.

Milbohov

Obec slovanského původu z 11. stol., kdy tudy vedla stará zemská solná cesta ze Saska přes Nakléřov, Ústí a Stebno do Prahy.

Podlešín

Ves byla jako okrouhlice zmíněna již v r. 973 jako zboží kláštera benediktinek při kostele sv. Jiří v Praze. V roce 1367 byla majetkem Těmy z Koldic a na Krupce. Dne

12. 9. 1578 ves koupilo město Ústí od císaře Rudolfa II., a r. 1612 prodalo prostřednictvím primátora Ernsta Schössera Jindřichu z Býnova a Děčína, který vlastnil panství Trmice. Během třicetileté války byla vypálena. Podlešínský potok pod vsí stéká prudkým spádem hlubokým korytem k Vaňovu, kde tvoří Vaňovský vodopád.

Suchá

Ves je zmiňována v roce 1397 při prodeji pánům se Sulevic. Od roku 1548 pat-

řila k tvrzi Hliňany. V roce 1610 ji spolu s Habrovany odkoupil Mikuláš Hochhauz z Hochhauzu a stala se tak součástí trmického panství.

Chvalov

Ves náležela v roce 1228 klášteřu benediktinek při sv. Jiřĩ v Praze. Kolem roku 1367 získal díl Chvalova a Podlešína Těma z Koldic na Krupce, kterému patřil až do roku 1580, kdy ji spolu s Podlešínem a Dolními Zálezly koupilo Ústí. Druhý díl náležel do r.

1579 vsi Řehlovice, k níž majitel trmického panství Jindřich z Býnova zakoupil v roce 1612 od Ústí zbývající část vsi, které pro velké dluhy muselo Ústí prodat.

Mezi pamětihodnosti patří barokní kostel sv. Šimona a Judy z r. 1692 ve Stebně, dále kaple v jednotlivých obcích z 9. století. Kaple sv. Floriana v Suché, sv. Prokopa ve Chvalově, sv. Jana a Pavla v Podlešíně.

Trmice

Město Trmice leží v údolí řeky Bíliny na úpatí Českého středohoří nedaleko krajského města Ústí nad Labem. První písemně doložené zmínky pocházejí z roku 1305. V roce 1664 udělil císař Leopold I. obci městský znak a povýšil ji na město. Město Trmice bylo samostatné až do podzimu roku 1939, kdy Ústecko se stalo součástí Německa. Příkazem nacistické strany došlo ke sloučení Trmic s Ústí nad Labem. V roce 1994 se po 55 letech Trmice spolu s Újezdem a Koštovem, na základě referenda, oddělily od Ústí nad Labem, v roce 1996 se Trmice opět staly městem.

Město Trmice prodělalo ve 2. polovině 19. století a v 1. polovině 20. století bouřlivý rozvoj, který souvisel s dobý-

váním velmi kvalitního hnědého uhlí na katastru Trmic a jeho okolí. Původní rozsáhlé hlubinné doly později nahra-

dily dolu povrchové. Důlní činnost byla v roce 2001 definitivně ukončena a dnes se nachází ve zbytkové jámě bývalého povrchového dolu jezera Milada.

Ve městě se nachází rozsáhlá průmyslová zóna, obchodní zóna se širokou nabídkou obchodů a služeb, dvě základ-

ní školy, mateřská škola, střední škola, ústav sociální péče. Je zde zajištěna kompletní lékařská péče.

Z pohledu sportovního vyžití najdeme ve městě řadu dětských hřišť a jedno víceúčelové. V areálu Městského sportovního klubu je hřiště na fotbal, volejbal,

beach volejbal a tenisové kurty. Historie Městského sportovního klubu Trmice sahá do roku 1922, kdy byl založen oddíl kopané. Klub má širokou členskou základnu, až 120 členů, a skládá se z oddílů kopané, volejbalu, nohejbalu a tenisu.

Dříve ke zvyklostem města patřily „Trhymakových šátečků“. V současné době se v Trmicích konají Městské slavnosti. Dále město každoročně pořádá Neckýádu, běh na 10 kilometrů zvaný „Trmická desítka za Přemyslem Oráčem“. K zají-

navostem, které stojí zato navštívit, patří zámek v novogotickém tudorovském slohu, který dal postavit v letech 1856 – 1863 hrabě Nostitz vídeňským architektem Förstlem. Zámek dnes slouží jako veřejně přístupné reprezentační kulturní centrum. Je zde zřízena obřadní a koncertní síň, městská knihovna a umístěna expozice historie hornické činnosti, historie Trmic, obrazová galerie a muzeum modelové železnice. Okolní zámecký park byl z původní barokní zahrady přetvořen na anglicko-přírodně kraji-

nášský park. Při povodních v roce 2002 byla většina parku pod vodou. V roce 2012 proběhla 1. etapa revitalizace parku. Na 150 starých poškozených stromů bylo vykáceno a nahrazeno novými, původními druhy. Do parku se tak navrátili i tulipánovníky, gingo biloby a jedlé kaštiny.

Dominantou Václavského náměstí je kostel Narození Panny Marie. Jeho současná podoba je výsledkem novogotické přestavby v roce 1898. V interiérech

kostela připomíná řada prvků jeho gotickou nebo barokní minulost. Nedaleko kostela se nalézá barokní fara.

V městské části Koštov je pod tělesem dálnice umístěna empírová kaplička, která byla při výstavbě dálnice přesunuta, aby se zabránilo jejímu zbourání.

Vzhledem k tomu, že městem Trmice vede dálnice, je zajištěna dobrá dopravní obslužnost pro občany, turisty i průmyslové podniky.

